

Република Србија
УПРАВНИ СУД
16 У.15202/15
21.05.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Гајић Салзбергер, председника већа, Весне Даниловић и Гордане Богдановић, чланова већа, са судским саветником Мајом Панић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А. Из ..., ... бр..., поднетој против туженог Националне службе за запошљавање Београд, Краља Милутина 8, ради поништаја решења туженог број: 0031-10412-723/2015 од 17.09.2015. године, у предмету престанка права на новчану накнаду, у нејавној седници већа, одржаној дана 21.05.2018. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба се ОДБИЈА.

II ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца А.А. из ... за накнаду трошкова управног спора.

Образложење

Оспореним решењем одбија се, као неоснована, жалба тужиоца изјављена на решење Филијале за град Београд, број УП-I 0104-10411-20466-2/2010 од 30.07.2015. године, којим у ставу I диспозитива тужиоцу престаје право на новчану накнаду, признато решењем Филијале за град Београд број: 0104-10411-20466-1/2010 од 07.12.2010. године, закључно са 31.01.2011. године, ставом II диспозитива утврђује се да је тужиоцу извршена исплата новчане накнаде на коју није имао прво, од периода од 01.02.2011. године до 31.10.2011. године у износу 249.724,80 динара, а у ставу III диспозитива обавезује се тужилац да врати Националној служби износ од 249.724,80 динара у року од 15 дана од дана пријема тог решења уплатом на дати рачун.

У тужби поднетој Управном суду дана 03.11.2015. године, допуњеној и прецизираној поднеском од 14.12.2015.године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа, указујући да је правно немогуће да се као време ангажовања по уговору о привременим и повременим пословима рачуна време од 01.02.2011. године до 31.10.2011. године, у трајању од 270 дана, јер је исто законски немогуће и противно члану 197. Закона о раду, где се рад по основу уговора о привременим и повременим пословима стриктно ограничава на период од 120 дана годишње. Даље наводи да

никада није засновао радни однос по основу уговора по обављању привремених и повремених послова, већ је са представништвом Б.Б. закључио уговор о обављању консултантских услуга. Истиче да није повредио одредбе тада важећег Закона о запошљавању и осигурању за случај незапослености, на које околности је указао и у жалби против првостепеног решења од 14.08.2015. године, јер сматра да се одредбе наведеног закона не односе и на уговор о пружању консултантских услуга, те да се закључење истог не може подвести под обавезу обавештавања Националне службе у року од 5 дана о промени која је услов или основ за престанак права на новчану накнаду. Предлаже да суд тужбу уважи, поништи оспорено решење и решење првостепеног органа, те обавезе туженог да тужиоцу накнади трошкове управног спора, које је определио.

Тужени орган у одговору на тужбу, остао је у свему при разлозима из образложења оспореног решења и предлаже да суд тужбу одбије.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене расправе, у смислу одредбе члана 33. став 2. Закона о управним споровима ("Сл. гласник РС", бр. 111/09), налазећи да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом члана 41. став 1. истог Закона, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да тужба није основана.

Правилно је, по оцени Управног суда, тужени орган одбио жалбу тужиоца поднету против решења првостепеног органа, у поступку спроведеном без повреде правила поступка, а за одлуку је дао довољне и јасне разлоге који у свему као правилне прихвата и овај суд, уз правилну оцену навода жалбе, сагласно одредби члана 235. Закона о општем управном поступку.

Према образложењу оспореног решења, тужиоцу је решењем Филијале за град Београд бр. 0104-10411-2466-1/2010 од 07.12.2010. године признато право на новчану накнаду у трајању од 12 месеци, почев од 01.11.2010. године. Истим решењем тужилац је обавештен да је дужан да обавести Филијалу за град Београд о свакој промени која утиче на стицање, остваривање или престанак права на новчану накнаду, најкасније у року од 5 дана од дана настанка промене. Након што је из уверења РФ ПИО од 01.04.2015. године утврђено да је тужилац од 01.02.2011. године био пријављен на осигурање по основу обављања привремених и повремених послова, те да је истовремено тужиоцу извршена исплата новчане накнаде признате решењем од 07.12.2010. године у укупном износу од 249.724,80 динара, првостепени орган је донео решење УП-I број: 0104-10411-20466-2/2010 од 30.07.2015. године, којим је тужиоцу утврдио престанак права признатог решењем од 07.12.2010. године, закључно са 31.01.2011. године, на основу члана 76. став 1. тачка 3. Закона о запошљавању и осигурању за случај незапослености, због необавештавања Националне службе за запошљавање у року од 5 дана о промени која је услов или основ за стицање, остваривање или престанак права на новчану накнаду. Тужени орган је одбио жалбу тужиоца јер је утврдио да је тужилац почев од 01.02.2011. године, започео осигурање по основу обављања привремених и повремених послова, по основу уговора о пружању консултантских услуга, а да о тој чињеници није обавести Националну службу за запошљавање, сходно одредби чл. 122. став 1. тачка 3. Закона о запошљавању и осигурању за не случај запослености, налазећи да су лица која обављају привремене и повремене послове обвезници доприноса за осигурање за случај незапослености и да

немају статус незапосленог лица, те не могу бити корисници новчане накнаде, како је то прописано одредбама Закона о запошљавању и осигурању за случај незапослености.

Одредбом члана 2. став 1. Закона о запошљавању и осигурању за случај незапослености ("Службени гласник РС", бр. 36/09,88/10), прописано је да је незапослени у смислу овог закона, лице од 15 година живота до испуњавања услова за пензију, односно најкасније до 65 година живота, способно и одмах спремно да ради, које није засновало радни однос или на други начин остварило право на рад, а које се води на евиденцији незапослених и активно тражи запослење.

Чланом 31. став 1. тачка 6. истог закона прописано је да незапослени има право да оствари новчану накнаду за време незапослености.

Чланом 32. став 1. тачка 7. истог закона прописана је обавеза незапосленог да у складу са одредбама овог закона обавести Националну службу о свакој промени која утиче на стицање или губљење права или обавезе по овом закону, најкасније 5 дана од настанка промене.

Чланом 76. став 1. тачка 3. истог закона прописано је да кориснику новчане накнаде престаје право на новчану накнаду, ако не обавести Националну службу у року од 5 дана о промени која је услов или основ за стицање, остваривање или престанак права на новчану накнаду.

Чланом 88. став 1. тачка 2. истог закона прописано је да се евиденција о незапосленом престаје да води ако заснује радни однос или започне осигурање по другом основу у складу са законом.

Имајући у виду утврђено чињенично стање, као и цитиране законске одредбе, првостепени орган је, и по оцени суда, правилно поступио када је донео ожалбено решење, а тужени орган је правилно одбио жалбу тужиоца поднету против решења првостепеног органа. Ово са разлога што је у проведеном управном поступку несумњиво утврђено, а произлази и из навода тужбе, да је тужилац закључио уговор о пружању консултантских услуга са представништвом Б.Б. од 01.02.2011. године, на основу кога је започето осигурање по основу обављања привремених и повремених послова са 01.02.2011. године. Међутим, како о наведеној чињеници тужилац није обавестио Националну службу за запошљавање, а што је био дужан да учини сходно одредбама члана 122. став 1. тачка 3. Закона о запошљавању и осигурању за случај незапослености, то је правиан закључак туженог да лица која обављају привремене и повремене послове као обвезници доприноса за осигурање за случај незапослености, немају статус незапосленог лица и не могу бити корисници новчане накнаде за случај незапослености. Са изложеног, и по оцени суда, правилном применом члана 76. став 1. тачка 3. Закона о запошљавању и осигурању за случај незапослености ("Службени гласник РС", бр. 36/09...38/15), тужиоцу је одређен престанак права на новчану накнаду и одбијена жалба против првостепеног решења.

Суд је ценио наводе тужбе који се односе на природу ангажовања тужиоца код представништва Б.Б. и да се закључење уговора о пружању консултантских услуга не може подвести под обавезу обавештавања Националне службе у року од 5 дана о промени која је услов или основ за престанак права на новчану накнаду, али код изнетог налази да су исти неосновани и нису од утицаја на другачију одлуку суда у овој правној ствари. Ово са разлога што, сагласно одредби чл. 2. став 1. Закона о запошљавању и осигурању за случај незапослености, право на новчану накнаду остварују незапослена лица, при чему лица која су остварила право на рад на било који начин, немају тај статус, па предметно право нису у могућности да

остварују. Наиме, обављање привремених и повремених послова прописани су као основ за престанак, односно обуставу исплате новчане накнаде за случај незапослености, јер су лица која обављају привремене и повремене послове обвезници доприноса за осигурање за случај незапослености, немају статус незапосленог лица и не могу бити корисници новчане накнаде, како је то прописано одредбама Закона о запошљавању. Стога, једно лице не може истовремено бити корисник новчане накнаде за случај незапослености и обвезник уплате доприноса за случај незапослености. При томе, тужилац ни у жалби, а ни у поднетој тужби не спори да је био ангажован код представништва Б.Б. и да је оставаривао приход у време коришћења права на новчану накнаду за случај незапослености.

Суд је ценио и остале наводе тужбе, па је код изнетог нашао да не могу довести до другачије оцене законитости оспореног решења, при чему је имао у виду утврђено чињенично стање на које је правилно примењен закон.

Са изнетих разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је, на основу одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09), одлучио као у ставу I диспозитиву пресуде.

Одлуку као у ставу II диспозитива пресуде суд је донео применом одредби члана 66. и 67. Закона о управним споровима, као и применом одредбе члана 151. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11...55/14), која се у управном спору сходно примењује на основу одредбе члана 74. Закона о управним споровима.

Одлучујући о предлогу тужиоца да суд поништи решење првостепеног органа и сам реши ову управну ствар, суд налази да исти није основан. Ово стога што је оспорено решење правилно и на закону засновано, те нису испуњени услови за његов поништај, па тиме ни за могућност да овај суд сам реши ову управну ствар, јер је претпоставка за овакву одлуку претходно оцена суда да оспорени акт треба поништити, што у конкретној ситуацији није случај.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 21.05.2018. године, 16 У.15202/15

Записничар
Маја Панић,с.р.

Председник већа-судија
Гордана Гајић Салзбергер,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ЦРП